NEVYSAJEŠ

František Hošek

Věnováno všem zubařům.

Prolog

„Hali, už toho mám plný zuby!“ Tonda se pokoušel schovat hluboko v kapuci před upírským filmem, který ho spíš než strachem zaplavoval nekonečnými přívaly trapnosti. Trapnost měl rád, aby nebyl někdo na omylu, ale čeho je moc, toho je příliš.

Jeho letitá kamarádka Halina, která ládovala jeden burák v těstíčku za druhým, vyprskla smíchy a kousky oříšků letěly přes obývák a usadily se na obrazovce.

Tonda vší silou tahal za tkaničky u mikiny a ta se mu přes obličej smršťovala v malý vrásčitý otvor.

„Počkej! Sundej si tu kapucu, přijdeš o to nejlepší!“ bušila mu do ramene a pokoušela se mu ji nelítostně stáhnout.

„Mně to asi nevadí. Tohle je vopravdu utrpení. Ale musim uznat, že místy to je vtipný.“

„Vidíš, já ti řikala, že to je skvělej špatnej film.“

„Hele, Hali, teď mě něco napadlo,“ říkal zamyšleně Tonda, sledující závěrečné titulky. „Víš, jak za měsíc jedem na tu chatu na Silvestra? Co kdybych se tam vydával za upíra?“ pobaven vlastním nápadem na ni vyzývavě koukal.

„Tondo, to je geniální! Ale víš, co by bylo ještě lepší? Když si budeš úchylně přejíždět jazykem přes zuby a zírat lidem zblízka na krky,“ smála se na celé kolo a plácala se přitom do stehna. Tonda smíchy málem brečel.

„A já na to budu upozorňovat, jako třeba proč jim na ty krky tolik zíráš a že se mi zdá, že se na slunci nějak leskneš a tak," zalykala se Halina. Břišní svaly jí vypovídaly službu.

„Tak joo. Hali, ostatní se z nás poserou. Už vidim ty jejich pohledy!" Halina škytajíc přikyvovala.

„Ty maj takový štěstí, že nás maj. Kdo by se jim jinak staral o takovouhle zábavu?"

29. PROSINCE

Tondovi bylo zle. Nebylo mu tak zle, ale bylo mu dost zle. Nevzpomínal si, kdy naposledy měl takovou kocovinu. To se úplně nehodí, ožrat se jako dobytek v předvečer odjezdu na silvestrovskou chatu, pomyslel si Tonda na sedadle spolujezdce Passatu uhánějícího do Orlích hor.

Řídil Jiřík. Jiřík byl jedním z Tondových nejbližších kamarádů a podle toho taky řídil. Ohleduplně, dával pozor na výmoly, a dokonce zajel i do drivu pro nějakou mastnou prasárnu na rozbouřený žaludek. Právě u Jiříka strávil Tonda minulou noc. Účastnil se turnaje v beerpongu, který Jiřík organizoval. Jiřík se už nějakou dobu nemohl zbavit mononukleózy, což mu automaticky přiřadilo Černého Petra a stal se místo pijana a potenciálního poblijóna organizátorem.

Naneštěstí Tondova parťačka Kasandra neholdovala pivu ani zdaleka tolik jako Tonda, a tak jako správný kavalír pil většinu kelímků za ní. Taktika to nebyla špatná, dostala je až do čtvrtfinále, do kterého, jak Jiřík neopomněl později připomenout, se dostali všichni. Pak už měl Tonda problém trefit stůl, natož pak kelímek. Nastal tedy čas jít do postele, vánočně pohovořit s Jiříkovými rodiči a pak jít nahoru všechno vyzvracet do kýble, který Jiřík shovívavě přidržoval.

„Díky, Jiříku," pokynul Tonda burgerem, „za mekáč i za včerejšek."

„To nic," protáhl Jiřík nic svým typickým způsobem. „Někdy se to prostě nepovede, no," dodal smířlivě.

Jeli dál. V autě s nimi jela ještě Halina, Tondova nejlepší kamarádka, a Lojza, Jiříkův nejlepší kamarád. Uháněli mezi rozbahněnými poli po osamělé okresce lemované smutnými holými jabloněmi. V rádiu hráli Linkin Park a jako z udělání písničku What I've Done. Tonda si pomyslel, že to je písnička přesně o něm včera, a usmál se pro sebe. A pak to řekl i nahlas, proč by taky ne, bylo to vtipný. Všichni se uchechtli. Jeli dál. Cesta jim ubíhala a během ní probírali zážitky z Vánoc strávených se svými rodinami. Tlak na svatbu, početí dítěte nebo nalezení „normální" práce se po pětadvacítce zvyšoval, a i když si všichni Vánoce více či méně užili, shodli se, že lidová moudra „nic se nesmí přehánět" a „dobrého pomálu" opět prokázala svou absolutní pravdivost.

Halina se po chvíli znepokojeně zeptala: „Tondo, co to máš se zubama?"

„Viď," přidal se Tonda a do hlasu se mu vkrádala nervozita, „taky jsem si toho všimnul!" zahuhlal přejížděje si jazykem po špičácích. „Jsou takový špičatější… a divně ostrý," huhlal dál Tonda.

„Hmm, to je vážně zvláštní," prohlásila nahlas Halina na celé auto a podívala se po ostatních, „a jak dlouho už to tak máš?" zjišťovala dál.

„Nevím," přemýšlel nahlas.

„To je vážně divný," podivovala se dál hlasitě Halina a z hlasu jí začínal znít smích.

Jiřík s Lojzou rozpačitě mlčeli. Oběma se v hlavě honilo, kolik takových rádoby vtípků uslyší za celý pobyt. Lojzovi navíc taky nebylo dobře, taky se účastnil beerpongového turnaje, dopadl ale o poznání důstojněji než Tonda. Vyměnil si s Jiříkem pohled ve zpětném zrcátku a pak se podíval na Halinu a mírně povytáhl

koutky vzhůru. Rychle ale otočil hlavu a zaujatě zkoumal menší stádo srnek v dáli hrabajících na oranici.

Jiřík přemýšlel, jestli nejnovější vtípek těchhle dvou bude hraní si na upíry a kolikrát se to za celý pobyt ještě vrátí. Povzdechl si. Pak ho napadlo, že pokousání krku od jednoho z nich není vlastně vůbec zlá představa. Obočí se mu zvlnilo a pokyvoval si hlavou. Modrá cedule s nápisem Rokycany v Orlích horách 10 km ho vrátila zpátky do reality.

Když dorazili na místo, čekal na ně už zbytek party. Prvního uviděli Máťu. „Čauves, jste tu včas, akorát před chvílí odjeli majitelé."

„Bylo všechno v pohodě?" ptal se Tonda.

„Jo jo, úplně v cajku. Běžte si nahoru zabrat postele, Lukáš s Janou a Kájou tam už jsou. Za chvíli by měli dorazit Dušan a Eva. Řikal jsem jim, aby přijeli dýl, když s sebou maj Siu."

„Nic se nezměnilo ohledně zákazu psů?" zeptal se Tonda.

„Neptal jsem se," odpověděl s úsměvem Máťa, „a už jsem dal předehřívat sauničku, kdo se přidá, co?" Ostatní se po sobě podívali.

„No, uvidíme, jakej bude večer," zahučel Lojza a táhnul obrovskou sportovní tašku do schodů.

„Ahooj Janiii!" volala Halina na Janu.

„Ahooj Haliii!" ozvalo se zpoza skříně. Obě dívky se silně objímaly a kývaly se přitom jako rozhledna ve větru.

„My jsme se tak dlouho neviděly, musim ti povědět všechny novinky."

„To teda musíš! Budete spát s Tondou tady v pokoji s náma?"

„Joo," ozval se Tonda ze schodů s taškami v rukou.

Měli hezký pokoj s malým okýnkem v podkroví. Byly v něm dvě manželské postele, skříň, stůl a skoro žádný prostor ke hnutí.

Jana a Lukáš byli pár. Pár, který se dal dohromady pár let po gymplu. Sdíleli spolu vítězství v neoficiální instagramové soutěži krásy. Snad to jim pomohlo uvědomit si, že k sobě patří. Jana byla environmentalistka a Lukáš doktor. Power couple, dalo by se říct.

Když si dali všechny věci do pokoje, místo k pohybu se zmenšilo na polovic. Mezitím si v podstatně větším pokoji přes chodbu vybalovali zavazadla Jiřík s Lojzou. Kája se válel na posteli a spekuloval nahlas, která z kapel se objeví na rockovém festivalu, kam se v létě chystal. Člověk zpovzdálí mohl nabýt dojmu, že Kája sám je organizátorem, jelikož tak přesné údaje o jménech a datech oznámení si nemohl jeden vymyslet.

„Myslím, že jsem zahlídla přijíždět Dušana s Evčou," křikla Jana.

Tonda se rozeběhl dolů a volal: „Siunka je tadyy!" a vyrazil objímat a mazlit trpasličí jezevčici, která s jeho přáteli přijela.

„Jak je možný, že jsi tak roztomilá?" mačkal fenku v náručí, která mu nadšeně olizovala tváře, „to prostě není možný," pokračoval nemožným hlasem, o kterém si nejspíš myslel, že je roztomilý.

„To má po tátovi," ozval se ještě horším nosovým hlasem Dušan, náruč plnou věcí.

„Jo, to určitě," ušklíbla se Eva a stáhla Dušanovi pletený kulich přes oči. Dušan se zapotácel a málem vrazil do Jiříkova auta. Eva se k němu přitočila, dala mu pusu a vytáhla čepici zase na čelo.

Zamířili se zavazadly do posledního nejmenšího pokojíku s jednou manželskou postelí a dětskou postýlkou.

„Tam bude spát Siunka," prohlašoval Dušan.

„Jo, to jsem zvědavá, jak ji tam udržíš. Tys ji tak rozmazlil, že se od tebe z postele nehne."

„Co by tam nevydržela? Že tam vydržíš, Siunko?"

Ale Siunka nevypadala, že by měla zájem trávit noci kdekoliv jinde než natisknutá na tátu a kdo si vlastně ta nová paní myslí, že je. Dlouho jí asi nepočůrala polštář, když si myslí, že může zavádět postelový pravidla. Siunka zívla, olízla se a vyběhla prozkoumávat zbytek chaty.

Byla to docela velká chata. V přízemí byla předsíň, která ústila do chodby. Hned vpravo byla prostorná kuchyň a nalevo byl vchod do společenské místnosti s krbem. Ta byla ještě rozdělena na jídelnu a obývák za zdí, ve které byl ale velký průchod. V jídelně byly dřevěné vyřezávané lavice a židle vyskládané kolem dlouhého těžkého stolu. Dominantou obýváku byl gauč. Nebesky měkký, pohodlný pro tři nebo pro čtyři mazlivé osoby. Dále tam bylo kanape, několik křesílek a hromada měkoučkých polštářků. Útulnost sama.

Chodba pak pokračovala ke kotelně, kde byla i pípa a lednice. Úplně vzadu byla koupelna se sprchovým koutem a záchodem decentně schovaným za přepážkou. U koupelny, v čele chodby, byly dveře do komory s uklízecím náčiním. A naproti koupelnovým dveřím byly dveře do sauny a za ní další dveře do lyžárny, kde byl i druhý východ ven. Vše bylo ve venkovském stylu s trochou moderního šmrncu.

Nahoře se pak schovávaly tři pokojíky, záchod a jedny zamčené dveře, nejspíš pro skladování lůžkovin. Chata u Sojky byla krásně

zrekonstruovaná, vše nové, čisté, v podstatě v centru městečka. Vedle ní z každé strany byly také chaty, vypadaly ale starší a méně udržované. Za jednou stál opuštěně vypadající kostel se hřbitovem, jehož zadní část sousedila s oběma chatami. Za druhou, na opačné straně od Sojčí chaty, byla základní škola. Za silnicí vedoucí kolem stavení se rozkládalo velké parkoviště a za ním se tyčily šedé bytovky.

„Škoda, že není sníh," povzdechla si Halina při pohledu z malého okýnka, „mohli bychom ze sauny skočit rovnou do sněhu a vyválet se."

„Mělo by ale sněžit, myslim," ozval se Kája, „nebo, koukal jsem na předpověď a buď zítra, nebo v úterý."

„Tak uvidíme, aspoň není takový to mokro a mlhy kolem nuly, to je za mě mnohem horší než mráz bez sněhu," nechal se slyšet Tonda, popíjeje čerstvě natočené pivo. Neměl rád studené a mokré věci. Ostatní souhlasně mručeli.

„Ty už piješ pivo? Když ti bylo celou cestu zle? Ty seš vopravdu zvíře, Antoníne. Prase."

„Prosim tě, Hali, co bych měl jako pít? To pivo se samo nevypije a máme tu dva padesátkový sudy. A já vám říkám, že ty zpátky nevezem. Navíc, pivo dělá hezká těla," zakřenil se Tonda.

„Říká se to," přidal se Lukáš a ťuknul si s Tondou. Půlka piva v něm zahučela a Lukáš si spokojeně říhnul.

„Taky se říká opak," řekla s mírným znechucením Halina, „nepujdem se projít, než bude tma? Ať se tu jen tak nepoflakujem."

„Jo, tady kousek je kopec a na něm taková vyhlídka," řekl Kája.

„To by šlo!"

„A pak si dáme hezky sauničku na prohřátí.“

„Ano, Máťo, dáme, dáme, neboj,“ reagovala část kamarádů, zbytek si schoval obličeje v pěně a šli se pomalu oblékat.

III

Rokycanské ulice zely prázdnotou. Studené odpolední počasí nevylákalo obyvatele z jejich krby vyhřátých domovů. Prosincový vítr se opíral do skupinky a z plic jim vyháněl těžký městský vzduch. Cestou minuli několikero nábožensky motivovaných sousoší. Dvě sochy Panenky Marie, u jejíchž nohou blikala barevná světla svíček, a za starým, léta neobydleným statkem je překvapilo pískovcové sousoší anděla propichujícího hlavu hada, který mu omotával kotníky. „Na svatého Jiří, vylézají hadi a štíři,“ zahlaholila vesele Halina. Studený horský vichr neustával a západ začínal pomalu oranžovět. Mezi trhajícími se mraky prosvitovalo sem tam slunce, ale nemělo šanci prohřát nikoho z nich. Všichni se choulili do svých bund a kabátů.

U úpatí kopce minuli černý kovaný kříž, za kterým se cesta změnila ve stezku. Hlouček se tedy přirozeně rozdělil do dvojic a každá dvojička plynule přešla k vlastnímu hovoru.

„No, takže, potkali jsme se v autobuse, když jsem jela z práce. Četla jsem si, víš, tu knížku, jak jsem ti o ní říkala posledně, a pak najednou autobus zatočil a já na něj spadla.“ „A on tě chytnul?“ „Ne. Málem spadnul taky. Ale pomohl mi vstát. Pak jsme se bavili, co to jako ten řidič dělal a jak je situace chodců v hlavním městě neudržitelná. A když jsem řekla, že na příští budu vystupovat, zeptal se, jestli mi může dát svůj instagram. A já, že jo. Uaaaa!!!“ „To je jak z filmu!“ „Viď, no jsem do něj hotová. Řeknu ti to takhle,

kdyby nebyl pryč, tak tady vůbec nejsem.“ „No to je jasný, kór takhle ze začátku. Vim, jaký to bylo, když jsme začínali s Lukinem.“

„Slyšels teď to nový album od Signů?“ „Wrong Sign?“ „Jo. Je to trochu podobný tomu, co bychom chtěli jednou hrát my. Trochu alternativní, trochu metal, myslim, že se jim to moc povedlo. A i videoklipy. Až budeš mít chvilku, podívej se na to!“ „Jojo, pak mrknu. Já teď nemám moc čas na nic. Jsem furt v práci. Přidělili mi novej projekt se Slovákama, protože s nima nikdo z oddělení nechce pracovat…“ „A ty se divíš?“ „Nedivim. Ale jsem tam novej a nemůžu si moc vybírat. Navíc, když mi moje šéfová něco řekne, tak se blbě odmítá. Ona se tak usměje. To je vždycky: Lojzo tohle, nebo Lojziku tamhle to. A já jdu jak pejsek. Neskutečně krásná baba. A co ty, Kájo, ako sa teraz máš?“ „Víš jak. Asi v poho. Nebo jako nic zajimavýho. Mám novou práci, ta minulá byla děsnej korporát a tady to mám v klídku. Jo, vlastně. Za čtrnáct dní máme s kapelou koncert v jednom malým baru V Podloubí. Můžeš se přijít podívat. Řeknu o tom i ostatním. Nebude to nic velkýho, ale myslim, že to bude fajn.“

„Siunko, pojď, běž!“ „Nesundávej jí ten obojek, už ji nechytnem.“ „Ale chytnem.“ „Dobře, všichni se rozlučte se Siou!“ „Uvidíš, že se vrátí. Co řikáš na ten dárek k Vánocům?“ „No, nadšená jsem nebyla, ale teď si myslim, že by to mohla být sranda. Budem se ale muset vožrat. Střízliva na biblickej kurz nejdu.“ „Jo, to je dobrej nápad.“ „Jak tě taková blbost vlastně napadla?“ „Nevim. Viděl jsem to na ulici, jak rozdávaj letáčky, tak jsem si řek, proč ne.“ „Ty seš vosel. A ještě to je zdarma. To jako za mě nechceš dát žádný peníze? Víš, kolik stály ty desky, co jsem ti dala?“ „Kolik?“ „To se neřiká, byl to dárek.“ „Tak vidíš.“ „Já tě praštim, Dušane. Kde je

Sia?“ „Je vepředu u Lojzika a Káji. Vidíš, že neutíká.“ „Pojď, prosim tě, dej mi ruku, je mi zima.“

„A jak to teď jde v nemocnici, Lukine?“ „Jo, jen ty směny jsou náročný.“ „A co kolektiv, máš tam dobrý lidi?“ „Jo, je tam hodně mladejch, což je fajn. Ale zase jak skoro všichni starý doktoři poodcházeli, tak se není moc koho zeptat a musíš doufat, že ses rozhodnul správně. Navíc některý sestřičky jsou takový, že tě v tom ještě vykoupou.“ „Ty vole, to je hrozný.“ „Hlavně jedna, taková stará. Ta mě vyloženě nemá ráda. Vždycky když říká ‚pane doktore‘, řekne to takovým způsobem, aby ses cejtil jako největší debil.“ „Píča.“ „Jo, to je.“ „Já jsem asi neměl pít to pivo.“ „Je ti špatně?“ „No úplně mi nesedlo. Víš, já se včera totálně zřídil. My byli na tom beerpongu.“ „Ajo vlastně. Jak jste dopadli?“ „Špatně, musel jsem odejít dřív, byl jsem na sračku. Ale dostali jsme se až do čtvrtfinále.“ „Všichni se tam dostali.“ „Prosim tě, Jiříku… sice se tam všichni dostali, ale my taky.“ „Tak to jste hráli asi moc dobře.“ „Nad očekávání, Lukine. Myslel jsem, že se tam nedostanem.“

„Jak jste včera hráli?“ „Ty vole, vůbec o tom nemluv. Já byl tak nasranej. My jsme neměli šanci. Nebo jako, byli jsme sehraný a byly tam i šance, ale jak maj normální anglický hráči hrát proti takovejm gorilám.“ „A nemáte takový gorily taky v týmu?“ „Máme, ale to je něco jinýho. Ty nehrajou tak dobře. Navíc oni nakoupěj hráče a ty, co jsou v tom klubu dlouho a snaží se, trénujou, a pak si ani nezahrajou, protože musej hrát ty koupený. Vem si McFergusona. Takovej šikovnej kluk. Málo kdo to umí s balónem tak jako on a trenér ho tam pošle až ve druhým poločase, když už se půlka týmu smířila s prohrou. Co jako udělá? Ani hovno. A jak potom nepískli ten faul ve vápně. Co to kurva bylo. Já ti říkám, že kdyby tu penaltu kopal Cassemori, jak měl, tak by ji dal.“ „Já

nevim, proč si to pořád děláš, Máťo. Kdys měl naposledy z fotbalu radost?“

Když nakonec vyšplhali na kopec, byl překrásný výhled. Paprsky deroucího se sluníčka je oslňovaly. Sia pobíhala od jednoho ke druhému, očuchávala a domáhala se pozornosti. Její z půlky černá a z půlky bílá hlava kontrastovala proti zapadajícímu slunci. Všichni popadali dech a od úst se jim valila oblaka páry.

„Tondo, ty se na tom sluníčku nějak leskneš,“ ozvala se rádoby znepokojeně Halina.

„Fakt?“ zatvářil se překvapeně. „To bude jen pot a maz. Nebo po mně teče drip.“

„No mně právě připadá, že to je víc než jen tvoje normální mastnota,“ říkala se starostí v hlase Halina. „Taky ty špičáky…“

„Jo, ty jsou fakt divný,“ začal si Tonda zase jazykem jezdit po zubech.

„Já ti fakt nevim, Tondo. Je to divný.“

„Nech to bejt, Hali. Nech to bejt.“

Ostatní na ně koukali, Jiřík s Lojzou se na sebe podívali a protočili oči. Jana a Eva rozpačitě uhýbaly pohledy. Kluci se zmateně pousmáli a chystali se pokračovat dál v cestě. Potom, co se zastavili, je opět rozrazila zima, horský vítr byl neúprosný.

„Počkejte! Musíme se vyfotit. Teď to bude hezký, když je takovýhle světlo.“

„Jo jo, Hali, vyfotíme se. Kam máme jít?“

„To musíš říct ty, Evi, ty jsi fotografka. Expozice, pózy, hezky si nás uprav, ať to vypadá co nejlíp.“

„Oukej, tak co kdybychom vylezli ještě kousek támhle výš. Jak je ta… co to vlastně je? Nějaká stará elektrická rozvodna?“

„Možná to je bunkr, myslim, že tady v okolí je nějaká pevnost Anička. Nejspíš z druhý světový, tady po horách bylo spoustu bunkrů,“ nechal se slyšet Jiřík.

„No, ať je to, co je to, vede támhle po straně cestička nahoru k zábradlí, tak tam vylezem a za náma bude západ slunce a bude to hezký,“ rozhodla Eva.

Stoupali po příkré úzké kamenné stezce do kopečka nahoru nad opevnění. Ze všeho nejvíce to připomínalo hobbití noru. Do kopce vsazenou stěnu, ale mnohem vyšší, dobrých pět nebo šest metrů. Nahoře bylo staré, oprýskané zábradlí, které vypadalo jako z továrny. U něho se poskládali do skupiny a začali pózovat.

„To je krásnej výhled,“ rozplývala se Halina.

„A kdo nás vyfotí?“ ptal se Tonda.

„Musíme tam bejt všichni. Nejde ten mobil na něco postavit třeba?“

„Tak dát to nějak na zem možná?“

„To je určitě nápad, Dušane, ale nebude nějakej kámen lepší?“

„Vopravdu ještě lepší nápad, Tondo,“ odtušila Eva. „Radši támhle dojděte pro plastovou židli, viděla jsem ji tam vzadu, jak se válí pod kopečkem. No tak, poslechněte fotografku,“ mrkla a usmála se na ně.

Máťa s Kájou se tam vydali podívat. A opravdu, stará zašlá plastová židle stála vedle kamenného kruhu.

„Hele, tady je asi ohniště!“ zakřičel Máťa.

„Ohniště?“ divili se ostatní.

„Jo, ohniště.“

„To je divný.“

„Asi nějaký turisti, když tu přespávali,“ nabídl svůj názor Kája, „vypadá staře a ne moc používaně.“

Trvalo jim docela dlouho, než vybalancovali mobil na židli. I proto, že každý měl jasnou představu, jak by se to mělo udělat. Jeden tvrdil, že je lepší na podložení použít čepici a ne rukavice, jiný zas nechápal, proč se ostatním nelíbí opření o kámen a zajištění nákrčníkem.

„Tak stačí. Máme milion fotek a stejně se na ně už nikdy nepodíváte. Jdem domu. Začíná být tma a Siunce mrznou ťapky,“ zavelel Dušan a rozběhl se z kopečka dolů. Dole se zastavil a lépe si prohlédl stavbu, na jejíž střeše se právě fotili.

„Aah, ono to je zavřený,“ řekl Lukáš, když seběhl z kopce a sešel se podívat k cihlové stěně.

„Ukaž, Lukine. Nojo, fakt je tady mříž,“ řekl Tonda, když k němu došel.

Před nimi byla úzká zamřížovaná díra, která z místa, ze kterého sem přišli, nebyla vidět. Za mříží se nacházela malá kaple. Na stěně byl obraz Bohorodičky na oblacích s očima upřenýma někam nad sebe. Na podlaze pak ležela spousta svíček, ale žádná nehořela a byly rozházené všude po kapli.

„To asi jak se tady točí vítr,“ řekl Lukáš zamyšleně.

„Ale celkově je tu docela bordel,“ pronesla Jana, „myslíte, že tu někdo může bydlet? Ještě to ohniště nahoře…“

„To je blbost. Nebo aspoň ne v takovýhle zimě," uklidňoval ji Lukáš.

„Dělejte, jdem domu. Už bude fakt skoro tma," volal na ně Dušan, který už vyrazil.

„Jee, mně volá víš kdo," radostně si povzdechla Halina.

„Kluk z autobusu?"

„Jooooo!" zasmála se na Janu. „Běžte chvilku napřed, já si to tady zatím vyřídim," a s blaženým výrazem si tiskla telefon k uchu.

Cesta dolů byla docela obtížná. Sem tam si posvítili mobilem, už opravdu nebylo moc dobře vidět na cestu a pod nohy se jim pletly kameny a kořeny. Tonda se párkrát otočil, aby zkontroloval Halinu. Už moc vidět nebyla, jen slabé světlo pohybující se sem a tam, jak popocházela z místa na místo. Měl za ni radost. Po nespočtu rande, které na podzim absolvovala, tohle vypadalo opravdu nadějně. Vypadala tak šťastná. Tonda se usmál. Vedle něj šel Jiřík, ten ale nevypadal tak spokojeně. Tonda měl podezření, že se Jiříkovi Halina líbí a možná teď cítí bodání ostnu žárlivosti. Přeci jen, Tonda byl štír, měl intuitivní a analytický pohled na lidskou povahu. Na to se ale teď Jiříka ptát nemůže. O tomhle se kluci prostě nebaví. Nebo aspoň ne střízliví. Na tohle je dobré zavést řeč, až když kvůli ženskejm začne kamarád projevovat sklony k sebevraždě. No a Jiřík nemohl pít. Tak to bylo vyřešeno.

Když došli dolů, přešlapovali ještě poblíž černého kříže a čekali na Halinu. Ta přišla za pár minut s trochu prázdným výrazem na obličeji. Člověk by ani neřekl, že jde, spíš jako by plula na obláčku blaženosti. Prošla kolem skupinky přátel, jako kdyby tam ani nestáli, dřepla si a začala drbat Siunku. „Měli bychom vyrazit, je mi

hrozná zima. Siunka se taky celá třese.“ Dál ji hladila. Při pohledu na Siu bylo doopravdy vidět, jak se třese a občas zakňučí.

„No, čekali jsme na tebe,“ trochu podrážděně odseknul Dušan, „a vždyť hned jdem. Viď, Siunko.“

'''

„Kdo si dá pivo?“

„Já prosím!“

„Díkec, Kájo.“

„Není zač, Tondo. Ještě někdo?“

„Di do prdele,“ usmál se nevesele Jiřík držící sklenici vody.

„Jen toč, ono se to rozebere. Koukni, Tonda už ho skoro vypil.“

Tonda se otočil na Lukáše a pokrčil rameny. „Měl jsem žížu.“

„Mně takyyy!“ ozvala se rána, „piče to bolí!“

„Seš v pohodě, Lojziku?“ ptala se polekaně Jana.

„Praštil jsem se tady do tý trubky.“

V jednom místě chodbou procházela trubka od komína od kachlových kamen, která stála v kuchyni a spojovala se za zdí s jinou, která vedla z krbu, jenž plápolal na rozhraní obýváku a jídelny.

„Seš v pohodě?“ Přispěchal za nimi Lukáš.

„Asio, bolí to jak debil. Fuck.“

Lojza si sundal ruku z čela a ta byla od krve. „Do prdele.“